

Vanhin Carlos A. Godoy
seitsemänkymmenen koorumista

Herralla on suunnitelma meitä varten!

Jos jatkamme nykyistä elämäämme, toteutuvatko luvatut siunaukset?

Mikä etuoikeus onkaan olla mukana tällä historiallisella hetkellä, jolloin yleiskonferenssin puhujat voivat halutessaan puhua äidinkielellään. Kun viimeksi puhuin tällä puhujakorokkeella, olin huolissani englannin korostuksestani. Nyt olen huolissani portugalini nopeudesta. En halua puhua tekstitystä nopeammin.

Meillä kaikilla on ollut tai tulee olemaan tärkeitä päätöksenteon hetkiä elämässämme. Tulisiko minun pyrkiä tälle uralle vai tuolle? Pitäisikö minun palvella lähetystyössä? Onko tämä henkilö oikea aviopuolisokseni?

Näissä elämämme erilaisissa tilanteissa pieni suunnanmuutos voi vaikuttaa merkittävästi seurauksiin tulevaisuudessa. Presidentti Dieter F. Uchtdorf on sanonut: ”Vuosien kuluessa palvellessani Herraa – olen oppinut, että ero onnellisuuden ja murheen välillä yksilöissä, avioliitoissa ja perheissä johtuu usein vain muutaman asteen virheestä” (”Vain muutaman asteen ero”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 58).

Kuinka vältämme nämä pienet laskuvirheet?

Havainnollistan sanomaani henkilökohtaisella kokemuksella.

1980-luvun lopussa nuori perheemme koostui vaimostani Mônica, kahdesta meidän neljästä lapsestamme ja minusta. Asuimme São Paulossa Brasiliassa, olin töissä hyvässä yhtiössä, olin valmistunut yliopistosta ja olin vapautunut hiljattain piispan tehtävästä seurakunnassa, jossa olimme asuneet. Elämä hymyili, ja kaikki näytti olevan kuten pitikin – kunnes eräänä päivänä vanha ystävä tuli käymään luonamme.

Vierailun päättyessä hän lausui huomautuksen ja esitti kysymyksen,

joka sai minut epävarmaksi. Hän sanoi: ”Carlos, sinulla kaikki näyttää olevan hyvin, samoin perheelläsi, urallasi ja palvelutyössäsi kirkossa, mutta...” Ja sitten tuli kysymys: ”Jos elät jatkuvasti kuten nyt, toteutuvatko patriarkallisessa siunauksessasi luvatut siunaukset?”

En ollut koskaan ajatellut patriarkallista siunaustani sillä tavalla. Luin sitä ajoittain, mutta en koskaan keskittyen tulevaisuudessa luvattuihin siunauksiin ja arvioiden, miten elin juuri sillä hetkellä.

Hänen käyntinsä jälkeen kiinnitin huomioni patriarkalliseen siunaukseeni miettien: ”Jos jatkamme nykyistä elämäämme, toteutuvatko luvatut siunaukset?” Pohdittuani asiaa minusta tuntui, että jotkin muutokset olivat välttämättömiä, etenkin koulutukseni ja ammattini osalta.

Se ei ollut päätös siitä, mikä oli oikein ja mikä väärin, vaan siitä, mikä oli hyvää ja mikä oli parempaa, kuten vanhin Dallin H. Oaks opetti meille sanoessaan: ”Harkitessamme eri vaihtoehtoja meidän tulee muistaa, ettei riitä, että jokin on hyvää. Toiset vaihtoehdot ovat parempia ja edelleen toiset parhaita.” (”Hyvä, parempi, paras”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 105, kursivointi poistettu).

Kuinka sitten voimme varmistaa, että teemme parhaan päätöksen?

Tässä on muutamia periaatteita, jotka olen oppinut.

Periaate numero 1: Meidän on harkittava vaihtoehtojamme päämäärän kannalta

Sellaisten päätösten tekemiseen, jotka voivat vaikuttaa omaan elämäämme ja rakkaisiimme, voi ilman laajempaa näkemystä seurauksista liittyä riskejä. Jos kuitenkin heijastamme näiden päätösten mahdolliset seuraukset tulevaisuuteen, voimme

nähdä selvemmin sen polun, joka on valittava tällä hetkellä.

Sen ymmärtäminen, keitä olemme, miksi olemme täällä ja mitä Herra odottaa meiltä tässä elämässä, auttaa meitä muodostamaan laajemman näkemyksen, jota tarvitsemme.

Pyhistä kirjoituksista voimme löytää esimerkkejä, joissa laajempi näkemys on selkeyttänyt polun valintaa.

Mooses puhui Herran kanssa kasvoista kasvoihin, sai tietää pelastussuunnitelmasta ja ymmärsi siksi paremmin tehtävänsä Israelin kokoamisen profeettana.

”Ja Jumala puhui Moosekselle sanoen: Katso, minä olen Herra Jumala Kaikkivaltias – –.

Niin minä näytän sinulle kätteni teon – –.

Ja minulla on työ sinulle, Mooses, poikani.” (KH Moos. 1:3–4, 6.)

Ymmärrettyään tämän Mooses pystyi kestäämään vahvana vuosien

koettelemuksissa erämaassa ja johtamaan Israelin takaisin kotiinsa.

Lehi, Mormonin kirjan suuri profeetta, näki unen, ja näyissään hän sai tietää tehtävästään johtaa perheensä luvattuun maahan.

”Ja tapahtui, että Herra käski isääni, niin unessa ottamaan perheensä ja lähtemään erämaahan.

– – Ja hän jätti talonsa ja perintömaansa ja kultansa ja hopeansa ja kalleutensa.” (1. Nefi 2:2–4.)

Lehi pysyi uskollisena tälle näylle huolimatta matkan vaikeuksista ja siitä, että hänen oli jätettävä taakseen mukava elämä Jerusalemissa.

Myös profeetta Joseph Smith on suuri esimerkki. Monien ilmoitusten avulla, alkaen ensimmäisestä näystä, hän kykeni suorittamaan tehtävänsä palauttaa kaiken (ks. JS–H 1–26).

Entä me? Mitä Herra odottaa jokaiselta meistä?

Meidän ei tarvitse nähdä enkeliä ymmärtääksemme. Meillä on pyhät kirjoitukset, temppeli, eläviä profeettoja, patriarkallinen siunauksemme, innoitettuja johtajia ja ennen kaikkea oikeus saada henkilökohtaista ilmoitusta ohjaamaan päätöksiämme.

Periaate numero 2: Meidän on valmistauduttava tuleviin haasteisiin

Elämän parhaat polut ovat harvoin helpoimpia. Usein asia on juuri päinvastoin. Voimme tarkastella äsken mainitsemiani profeettoja esimerkkeinä.

Mooseksen, Lehin ja Joseph Smithin matka ei ollut helppo, vaikka heidän valintansa olivat oikeita.

Haluammeko maksaa valintojemme hinnan? Olemmeko valmiita poistumaan mukavuusalueeltamme päästäksemme parempaan paikkaan?

Palatakseni kokemukseen patriarkallisesta siunauksestani tulini silloin johtopäätökseen, että minun pitäisi

opiskella lisää ja hakea stipendiä yhdysvaltalaiseen yliopistoon. Jos minut valittaisiin, minun olisi jätettävä työni, myytävä kaikki, mitä meillä oli, ja muutettava Yhdysvaltoihin kahdeksi vuodeksi opiskelemaan stipendillä.

Ensimmäisiä haasteita, jotka minun piti voittaa, olivat sellaiset kokeet kuin TOEFL ja GMAT [kieli- ja muita tasokokeita]. Valmistauduin kolme pitkää vuotta saaden monia kielteisiä vastauksia ja joitakin ehkä-vastauksia ennen kuin minut hyväksyttiin yliopistoon. Muistan vielä puhelun, jonka sain kolmannen vuoden lopulla stipendeistä vastaavalta henkilöltä.

Hän sanoi: ”Carlos, minulla on sinulle sekä hyviä että huonoja uutisia. Hyvä uutinen on, että olet tänä vuonna kolmen parhaan hakijan joukossa.” Sillä kertaa vapaita paikkoja oli vain yksi. ”Huono uutinen on, että kahdesta muusta hakijasta toinen on erään tärkeän henkilön poika ja toinen on erään muun tärkeän henkilön poika, ja sitten olet sinä.”

Vastasin nopeasti: ”Ja minä – minä olen Jumalan poika.”

Onneksi maallinen vanhemmuus ei ratkaissut, ja minut hyväksyttiin opiskelemaan sinä vuonna – 1992.

Me olemme kaikkivaltiaan Jumalan lapsia. Hän on Isämme, Hän rakastaa meitä, ja Hänellä on suunnitelma meitä varten. Emme elä täällä vain kuluttaaksemme aikaamme, vanhetaksemme ja kuollaksemme. Jumala haluaa meidän kasvavan ja saavuttavan kaiken, mikä meille on mahdollista.

Lainaan presidentti Thomas S. Monsonin sanoja: ”Jokaisella teillä, elitetpää yksin tai avioliitossa, on ikään katsomatta mahdollisuus oppia ja kasvaa. Lisätkää tietomääränne, sekä älyllistä että hengellistä, jumalallisten mahdollisuuksienne täyteen mittaun.” (”Apuyhdistyksen suuri voima”, *Valkeus*, tammikuu 1998, s. 99.)

Periaate numero 3: Meidän on kerrottava tästä näkemyksestä ihmisille, joita rakastamme

Lehi yritti useammin kuin kerran auttaa Lamanian ja Lemuelia ymmärtämään sen muutoksen tärkeyden, jota he olivat tekemässä. Se, etteivät he yhtyneet isänsä näkemykseen, sai heidät nurisemaan matkan aikana. Toisaalta taas Nefi etsi Herraa nähdäkseen sen, mitä hänen isänsä oli nähnyt.

”Ja tapahtui, että minä, Nefi, kuulutuani isäni joka sanan siitä, mitä hän näki näyssä, – – olin myös halukas näkemään ja kuulemaan ja tietämään näistä asioista Pyhän Hengen voimalla” (1. Nefi 10:17).

Tämän näkemysten ansiosta Nefi pystyi paitsi voittamaan matkan haasteet myös johtamaan perhettään tarvittaessa.

Hyvin todennäköisesti päätöksellämme kulkea jotakin polkua on vaikutusta rakkaisiimme, ja jotkut jopa kokevat kanssamme tämän valinnan vaikutukset. Ihannetapauksessa heidän pitäisi pystyä näkemään se, mitä me näemme, ja olla samaa mieltä kanssamme. Se ei aina ole mahdollista, mutta kun niin tapahtuu, matka on paljon helpompi.

Henkilökohtaisessa kokemuksessa, jota olen käyttänyt esimerkkinä, tarvitsin epäilemättä vaimoni tukea. Lapset olivat vielä pieniä, eikä heillä ollut paljonkaan sanomista, mutta vaimoni tuki oli olennaista. Muistan, että aluksi Mônica ja minun piti keskustella huolellisesti suunnitelmien muutoksesta, kunnes se tuntui hänestä hyvältä ja hän sitoutui siihen. Tämä yhteinen näkemys sai hänet paitsi tukemaan muutosta myös vaikuttamaan olennaisesti sen onnistumiseen.

Tiedän, että Herralla on meille suunnitelma tätä elämää varten. Hän tuntee meidät. Hän tietää, mikä meille on parhaaksi. Vaikka asiat sujuvat hyvin, se ei tarkoita, ettei meidän tulisi ajoittain harkita, voisiko olla olemassa jotakin parempaa. Jos jatkamme nykyistä elämäämme, toteutuvatko luvut siunaukset?

Jumala elää. Hän on meidän Isämme. Vapahtaja Jeesus Kristus elää, ja tiedän, että Hänen sovitusuhrinsa kautta voimme saada voimaa voittaa päivittäiset haasteemme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■